

Zijn ze je soms vergeten, nu je zo ziek bent?

Daar zit je dan. Totaal alleen. In een scheurjurk. Ze hebben je niet eens je eigen kleren gelaten. Vier kale muren. Ergens in de cel is een schoolbord aangebracht.

Je kijkt uit op getraliede ramen. En dan die dikke deur. Een deur, waardoor je onbereikbaar bent gemaakt. Je weet niet hoe het met je kinderen is. Je verwacht je man op bezoek, maar hij heeft een bezoekverbod, iets wat je zelf niet weet. Zijn afwezigheid is dan ook onbegrijpelijk. De psychose is tastbaar.

Je hebt de wereld gered door een medicijn tegen aids uit te vinden. En nu is er sprake van een complot om je te verhinderen deze uitvinding wereldkundig te maken. Vreemde beelden dringen zich aan je op. Je neemt kleuren en geuren waar. Flitsen van je werk en je kinderen schieten door je hoofd. Het is een brij aan gedachten en waarnemingen, die je slopen. Je schrijft wiskundige formules op het schoolbord, de enige afleiding in deze vreselijke benauwende ruimte. Je hebt engtevrees en dat geldt ook voor dit afzichtelijke hok.

Je schreeuwt om hulp, maar die komt niet. Je wordt panisch, krijgt angstaanvallen, een verschrikkelijke doodsangst. Je blijft roepen om hulp. Het zweet breekt je uit. Je eenzaamheid bekruipt je. Je hebt verschrikkelijk behoefte aan een andere levende ziel, maakt niet uit of het vriend of vijand is. Wanhopig bonk je op de ramen, in de hoop dat ze het zullen begeven. Tevergeefs. Je bonkt op de deur. Je bezeert alleen jezelf. Je voelt je gestraft en opgesloten, terwijl je geen enkele misdaad hebt begaan. Je enige misdaad is het hebben van een ziekte. Later zou je nog horen dat je zo opgesloten bent vanwege persoonlijkteekort. Dat is helemaal een dreun in je gezicht. Je voelt dat je naar het toilet moet. Een toilet is er niet. Wel voorradig zijn een soort kartonnen hoedjes. Noodgedwongen doe je je behoefte in zo'n kartonnen hoedje.

Wanhopig zet je het hoedje in het uiterste hoekje van de cel. Onmenselijk. Plotseling staan er drie verplegers in de cel. Een heeft een bord eten in de hand. "Waarom zit ik hier", vraag je indringend. Er komt geen antwoord. Het bord eten wordt neergezet en men is direct weer weg. Je hebt nauwelijks de kans gehad om met ze te praten. Nu zal het wel weer uren duren voor er iemand naar je om zal kijken.

Je hebt het ondertussen niet meer. De wanhoop slaat toe. Je schreeuwt het uit om hulp. De scheurjurk zit vreselijk en jeukt. Met je eigen kleding is ook je eigen identiteit weg. Nog steeds begrijp je niet waarom je man niet komt. Je wilt weten hoe het met de kinderen is. Wat moeten zij nu zonder hun moeder? Het is maar goed dat ze je niet kunnen zien. Een hernieuwde psychose dient zich aan. Heviger nu. Wel duizend beelden dringen zich tegelijkertijd op. Dominant is het beeld van oorlogsslachtoffers. Een verschrikkelijk gezicht. Mitrailleurvuur. Zo beangstigend echt, dat je in elkaar duikt. Je bent doodsbang en andermaal schreeuw je het uit. Je begrijpt niet waar de verpleging blijft. Ze kunnen je in deze omstandigheden toch niet alleen laten?

Het eten heb je niet aangekaart. Je innerlijke verscheurdheid is te groot om aandacht te besteden aan eten. Je weet dat je inmiddels al ontzettend vermagerd bent. Je kunt je ribben tellen. Maar voedsel spreekt je op dit moment absoluut niet aan. Andermaal maak je gebruik van een kartonnen hoedje. Je schaamt je. Je zit samen met je eigen uitwerpselen in een kleine, benauwende ruimte. Buiten hoor je de kreet van een meeuw. Je neemt het psychotisch waar. De meeuw heeft zijn vrijheid. Jij niet. Je roept om een advocaat. Dat heb je al eerder gedaan, maar de verpleging negeerde deze vraag. Je dacht dat je rechten had. Blijkbaar niet. In het land van de psychiatrie zijn rechten soms wel heel erg relatief. Je was tenslotte gewoon vrijwillig opgenomen. En nu deze

dwang. Weer de kinderen. Hoe zou het met ze zijn nu ze hun moeder moeten missen? Waarom komt niemand vertellen dat het goed met ze gaat? Ja, waar blijft je echtgenoot? Onbegrijpelijk en schrijnend. Is hij je soms vergeten, nu je zo ziek bent?

Je ziet het schoolbord. Nu schrijf je allerlei uitspraken op die aan je psychotisch brein ontspruiten. Voor jou is het heel helder wat er staat, voor anderen is het waarschijnlijk vofstrekke wartaal. Het schoolbord is een heel klein lichtpuntje. Je klampt je er wanhopig aan vast. Het is de verbinding met de werkelijkheid. Letters en woorden zijn werkelijk. Het is ook de enige mogelijkheid om je te uiten. Je huilt wanhopige tranen. Je zit volkomen dicht van binnen. Dit mogen ze me niet aandoen, denk je. Een derde kartonnen hoedje wordt gevuld in een hoekje gezet. Mensonterend. Kapot van verdriet trek je je scheurjurk uit, een gehaat voorwerp. Naakt besluit je verder te gaan. De vernedering is compleet.

Als je hier ooit uitkomt, ga je aan de weg timmeren. Een totaalverbod op de isoleer cel. Ze moeten maar andere middelen gebruiken. Je begint met je hoofd tegen de muur te slaan. Je ziet geen uitweg meer. Je gaat hier kapot aan. Dan gaat de deur open. Twee verplegers komen binnen. Ze trekken onmiddellijk weer je scheurjurk aan. Je protesteert. Het helpt niet. Maar dan zeggen ze dat je eindelijk mag gaan douchen en je eigen kleding weer mag aantrekken. Verwachtingsvol ga je met ze mee. Het is alsof je uit de hel stapt.